

[Lembourn.]

svarer til hinanden. Det princip er vi alle enige om er det, vi skal nå frem til i kildeskattesystemet, men den måde, man her har valgt, er at give en formidabel bemyndigelse til en finansminister. Jeg er ikke sikker på, at det overhovedet er statsretlig acceptabelt. Det er et spørgsmål, om folketinget her virkelig vil frasige sig retten til en afgørende indflydelse på hele skattepolitikken. Hvis man følger dette forslag, ender man ude i en situation, hvor en minister administrativt hen over hovedet på folketinget kan fastsætte indkomstgrundlaget og dermed hele den afgørende beslutning om, hvordan skattepolitikken skal være.

Jeg kan derfor med det samme sige, at dette kan det konservative folkeparti ikke være med til. Vi ved ikke, hvad vi siger ja til, hvis vi sagde ja. Der oplyses intet om, hvilken procent man tænker på; der nævnes heller ikke noget om de tanker, som finansministeren havde for et års tid siden, da vi havde en debat om dette problem, om forskellige procenter for forskellige erhvervsgrupper. Vi aner ikke, hvad det er, man forestiller sig. Til gengæld ved vi, at man kommer til at ramme grupper af skatteydere, som har stabile og faldende indkomster, og det er grupper, som i forvejen er økonomisk håndicappet. Det drejer sig f. eks. om landbrug; det drejer sig om butikshandel og om ældre funktionærer. Disse kommer i den situation, at de — som i forvejen har det svært økonomisk — rammes specielt af denne generelle forhøjelse. Desuden er det nu dem, der over for ligningsmyndighederne skal bevise, at de ikke får en indtægtsforhøjelse i det kommende år. Det vil altså sige, at man pålægger skatteyderne yderligere besvær, og man får det resultat, at der må en masse yderligere administration til i ligningsvæsenet.

Princippet i dette forslag er, at finansministeren ligesom desværre Poul Dahlgaard-udvalget lapper på det eksisterende skattesystems principper skønt vi alle sammen godt ved, at det ikke duer. Det undrer mig noget, at den socialdemokratiske ordfører her taler så smukt om de udmærkede principper i det eksisterende system. Der står han nok temmelig alene. Vi ved, at vi ikke kan få det til at fungere.

Man må også nok spørge: hvor vil finans-

ministeren hen med de finanspolitiske muligheder? Vil man overhovedet være i stand til at føre finanspolitik med dette skattesystem? De beregninger, som fremgår af bemærkningerne til lovforslaget vedrørende forskelsbeløbene for 1971 og 1972, viser, at der har været forskelsbeløb på over 1 milliard kr., og de oplysninger, som er tilgået skatteudvalget for nylig, viser, at man har et deficit på ca. 2 milliarder kr. i forhold til det, man har budgetteret med. Det vil sige at det er så store beløb, at man nu nærmer sig en situation, hvor det finanspolitiske mål kasseoverskuddet bliver illusorisk. Beregningerne holder ikke stik.

Når man tænker på den kritik, som socialdemokratiet igennem mange år har rettet imod det konservative folkepartis tanker om at få et andet skattesystem, så er det unægtelig oplysende, at man nu selv må erkende, at disse beregninger og prognoser er næsten nytteløse.

Det konservative folkeparti ønsker et skattesystem, der bygger på en endelig kildeskat, et skattesystem, der er langt mere forenklet, et skattesystem, som er nemmere at administrere og ikke så byrdefuldt for skatteborgerne. Vi har mange gange erklæret os villige til at forhandle om de betingelser, som må opfyldes, for at man kan gennemføre en endelig kildeskat. Det kræver en standardisering af fradragene, det kræver en fuld proportionalitetsskala, og det er vi villige til at forhandle om, så her kunne man have fået sat et virkeligt arbejde i gang for at skaffe os et system, der duer, men det vil man altså ikke. Tværtimod hænger man sig i udtalelser om, at det kan ikke lade sig gøre.

I den svenske betænkning anbefales et system, som nærmer sig en definitiv kildeskat. Man har et system i Vesttyskland, som også nærmer sig en definitiv kildeskat, og mange skatteeksperter hævder, at det kan lade sig gøre, hvis man har viljen. Men naturligvis vil der gå nogen tid, inden man kan gennemføre et system i overensstemmelse med vore tanker, det ved jeg, og derfor må man i mellemtiden prøve at finde nogle metoder, så man kan undgå de store forskelle mellem foreløbig og endelig skat.

Til den ende havde det været praktisk, om man havde fulgt det forlig, som blev